

L'Estatut de Catalunya

"La Jornada", de Lleida, publica els paràgrafs que a continuació copiem, signats amb les inicials H. T. que coincideixen amb les del nostre amic, el diputat d'Esquerra Republicana, senyor Humbert Torres.

"Acabem de topar amb els nostres amics Coromines, Campalans, i Virgili, en un dels passadissos del Congrés, en el precís moment que surten de la primera reunió tinguda amb els tècnics de l'Estat espanyol, encarregats, conjuntament, d'examinar l'aspecte financer de l'Estatut de Catalunya.

Amb la cara se'ls coneix la satisfacció. Abordem a Coromines, i li demanem:

—Quins vents porteu?

—Molt bons, per ara.

—Es nota hostilitat o prevenció en contra, per part dels representants de l'Estat?

—Al contrari. Són simpàtics i d'un tracte cordial a més no poder.

—Intelligents?

—Ja ho crec! El senyor Lara, director de Rendes; el senyor Viñuelas, director del Timbre, i el senyor Cardenas, advocat de l'Estat, són del més competent amb què compta el ministeri d'Hisenda.

—Ho preferiu? No us fa por?

—Sempre és bo parlar i entendre's amb gent preparada. Així, es guanya temps, i aviat es veu si hi ha d'haver solució.

—Heu fet res en aquesta primera reunió?

—Ja ho crec! Figureu-vos que d'aquell suposat dèficit de mil milions que l'aplicació de l'Estatut havia de produir a l'Estat, ja no en queda res. Com que són prou intel·ligents ho han vist de seguida, a les primeres investides nostres, i fins s'han indignat que allò s'hagués dit.

—De manera...

—...que hem quedat que d'això ja no cal parlar-ne més.

—Proseguirà la tasca sense interrupció?

—Amb tota activitat. Ens reunirem cada matí. Penso que és qüestió de tres o quatre setmanes, a tot estirar.

Després d'aquesta conversa hem parlat amb Lluhí i Xirau, com a representants de l'Esquerra a la Comissió de l'Estatut; ens han resumit llur parer en aquests termes: El dictamen, en línies generals, que da bé. Només el problema de l'ensenyament, tal com ve, no ens pot satisfer, i cal que Catalunya i la seva representació al Parlament, es disposi a donar una batalla decisiva.

En resum: fins a primers de març no començarà al Parlament la discussió de l'Estatut. Hi ha temps sobrer per a preparar els materials i organitzar la feina parlamentària amb mires a donar a Catalunya, en aquesta hora crítica, satisfacció a les seves aspiracions nacionals."

A honor de Martí Vilanova

Abans d'ahir, a Figueres, ciutat on va néixer, tingueren lloc els anunciats actes a honor d'aquell gran català—tot amor per Catalunya i per la causa dels humils—que fou Martí Vilanova, mort ara fa dos anys a l'exili.

Per assistir a aquests actes sortí de Barcelona, a primera hora del matí, una caravana d'amics, entre ells el conseller de la Generalitat Ventura Gassol.

El primer dels actes consistí en donar el nom de Martí Vilanova a una de les travessies de la Rambla de Figueres. Fou un acte senzillíssim. Parlaren el senyor Puig Puja-

des, alcalde de Figueres, que expressà l'orgull de la capital de l'Empordà de comptar Vilanova entre els seus fills, i Jaume Compte, que enaltí les virtuts cíviques de Vilanova, fent ressortir la seva integritat catalanista.

Seguidament, al cementiri, foren dipositades diverses corones a la tomba de Vilanova. En lloc d'honor, la magnífica corona de flors naturals de Francesc Macià i la dels seus amics. A més, una del Bloc Obrer i Camperol, una dels "Amics d'Avant", una de l'Ajuntament de Figueres i una de "La Humanitat", entre altres.

Crònica de Londres

En un parlament pronunciat aquesta tarda al final d'un dinar a l'Hotel Victòria, Sir A. Chamberlain deia als seus oients que des de fa una temporada el món sembla regular.

En efecte, aquesta és la impressió que el món dona en els nostres dies. Tots els mitjans emprats per resoldre els gran problemes que el món té plantejats des de la passada guerra, resulten completament estèrils amb tot i haver-hi posat les més grans esperances.

Tot el que s'ha fet en dotze anys de treball i esforç ara resulta que no serveix per a res. Veigi's si no. La majoria de les activitats internacionals desplegades durant els dotze últims anys han convergit en dos punts. Primer: Pagament de deutes de guerra. Segon: Desarmament. Quant al primer aspecte el fracàs dels medis per portar a cap aquell pla de pagaments és ben patent. Les possibilitats d'Alemanya no van ésser ben calculades. Alemanya no pot pagar. Alemanya s'esfondra i amb la seva davallada arrastra altres països. Avui els directores de la vida europea, descobren que mentre Alemanya, un dels eixos d'Europa, estigui encadenada, el concert internacional no marxarà a compàs. El pla Young, doncs, ha fracassat. Els més vidents o els menys perjudicats, no li volen substituir: volen simplement la seva mort. França, però, n'hi cerca un que probablement seguirà la mateixa sort que l'anterior.

Quant al segon punt, la perspectiva que presenta la Conferència del Desarmament, suara reunida a Gènova, not po ésser més lamentable. Xina i Japó estan en guerra. Diguí's el que es vulgui respecte a la no oficialitat de la guerra, ja que

no hi ha hagut declaració oficial per cap dels dos governs. Les característiques de la guerra no són solament els missatges que se li envien a la par contrària per escrit, sinó també els que se li envien per mitjà de canons i aeroplans. I no es pot negar que el Japó en aquesta classe de missatges ha sabut prodigar-se. Xina i Japó estan en guerra i la Societat de Nacions és impotent per a contenir-la. Més greu encara. La iniciativa d'arranjament (també fracassada, ja que Japó no accepta dos dels cinc punts proposats), no ha sortit d'aquell organisme internacional, sinó d'Anglaterra i E. U. en particular. Tot el que la Societat de Nacions ha fet en el conflicte xino-japonès ha estat enviar una comissió a Manxúria per esbrinar el naixement i desenrotllament dels fets que allí van tenir lloc fa unes setmanes. Després de l'ocorregut a Shanghai últimament, quina autoritat tindrà el fall que la Societat de Nacions cometerà referent a aquell conflicte primer i com a conseqüència del dictamen de la comissió investigadora? El que havia d'ésser un tribunal que dictés fal·ls executius, d'una aplicació inexorable, se'ns està convertint amb un organisme aparatós creador de lletra morta.

A què és degut aquest estat caòtic que ofereix avui el món? Indubtablement a manca de cervells directius. No hi ha homes que sàpiguen abastar i encausar els greus problemes de la nostra època. Les circumstàncies encausen i disposen dels nostres destins. Nosaltres no fem més que anar desesperadament al seu darrera ballant al compàs de la música que elles toquen, en lloc de posar-hi al davant i dominar-les, com requereix a l'home.

C. M.

Londres, 4 febrer de 1932.

INDUSTRIALS! COMERCIANTS! EMPRESSES TOTES!: SERVIU-VOS DE "FOMENT". CONVE ALS VOSTRES INTERESSOS ANUNCIAR-HI